

Jsem šíp, ach ne, byl to šíp, vracel se zamrzlejší v minulým čase, a nebyl to šíp, ale spíš bumerang, vždycky, když něco udělal, vrátilo se mu to a on jí ta boule do čela - „Na to jsem celý život čekala“ mu ještě žádná neřekla. Proč taky, když byl považován za šíp a měnil se v bumerang s vachrlatou dráhou letu, která se léty vychylovala a bila do jiných čel než jeho? Ale chutnají mu cigarety za dusotu bicích, palmy ve výloze jako dívčí stěna se zpola shrnutou punčochou, punčocháči nemůžu psát, to je divný slovo, ale o něm, odpálkovává krásný mladý slečny, protože má na ramenu dešťovej prales a v hlavě plno skřehotavejch papoušků, pil silný piva a jen nevěřícně kroutil hlavou. Na namrzlých chodnicích mu bylo 150, ve studeným ránu na prkýnku omládl na 80, pějme chválu dokola, vtíravý katolicismus mu rozežíral duši jako stádo červů, proto pořád v duchu řval: „Dejte mi pokoj!“ a pil jak ďas. Zavřená huba, otevřená huba, všechno nadarmo, přišlo mu, a ty ženy, ženy jako namrzlý chodníky, kloužeš, zlo míš si nohu nebo ne, život se stále obrací jako velryba a všechno to osvětlují okna domů, které se odrážejí na zamrzlých chodnicích. Pil jak ďas, jako na potvoru, s bílým límečkem, ve sklonu hlavy, obklopovaly a obsluhovaly ho milé ženy se svým dlouhým „Prosíííííím“ a taky švábi a děs z probuzení jako dalšího potvrzení, když stál u výčepu a srdce mu bušilo jak na horským výletě, neholenej.